

De geur van chocoladetaart vult de keuken. Johanna trekt de oven open, prikt met de breinaald in het gebak en bekijkt de punt aandachtig. 'Perfect!' Ze neemt de taart uit de oven en zet ze op de keukentafel. Dan haalt ze de duurste wijn uit de kelder, maakt een marinade voor de hinde, zeemt de ramen van keuken en woonkamer, strijkt moeders bloemenjurk, schikt geurige rozen in een vaas en zet 88 kaarsen in de vorm van hartjes en een sol sleutel op tafels en kasten.

Het mooiste feest ooit moet het worden, denkt Johanna.

Een speech! Johanna neemt papier en pen en staart voor zich uit, naar verre en minder verre herinneringen. Al die beelden die verschijnen. Haar jonge moeder die kusjes geeft op Johanna's tranen en geschaafde knie. Moeder die frieten bakt en verse mayonaise klopt, die haar instopt in bed en eerst een heel lang verhaal voorleest, die met haar danst en klaterend lacht.

Maar bovenal een indrukwekkende moeder in galajurk op het podium, een orkest achter haar. Haar Bachvertolkingen waren fenomenaal, haar warme, volle stem trof iedereen recht in het hart. 'Mijn Lea kan zelfs de stenen doen wenen', zei haar fiere vader vaak. Jarenlang dacht Johanna dat dat echt zo was.

Zoveel schoonheid die moeder in haar leven bracht. Johanna leerde schilders kennen nog voor ze kon lezen: de onrust bij Van Gogh, de vrolijke kleuren van Matisse. En alle dagen, vele jaren lang, wees moeder haar wel op iets moois: het ochtendlicht op een koude winterdag, een doorgesneden rode kool, de stilte na een zwaar akkoord. Ze doet het nog steeds, als ze samen zijn.

Een dag vol schoonheid moet het worden. Johanna gaat grasduinen in haar cd's en lp's en legt uitvoeringen van Bach en Monteverdi met haar moeder opzij.

Dan neemt ze de telefoon:

'Sebastiaan? Zullen we morgen na het eten naar het beeldenpark gaan?' Instemmend gemompel aan de andere kant van de lijn.

'Of toch niet echt onmiddellijk na het eten. Er is eerst nog een fotomontage van Paul en een lied van de kinderen. Hebben jullie iets voorzien?'

'Je overdrijft, zus.'

'Overdrijven, overdrijven...' Johanna vormt het nummer van haar moeder. 'Morgen om 11 uur haal ik je op, ma.'

'Och kind,' antwoordt die, 'dat is toch allemaal niet meer nodig.'

'Er valt toch niets meer te vieren, kind', murmelt Lea als de hoorn weer op de haak ligt.

Ze rolt terug naar de tafel en kijkt verder in het fotoalbum waarin ze bezig was. Wazige beelden van haar kinderen toen ze nog stoeiden, van haar man toen hij nog leefde, van zichzelf toen ze nog zong. 'Alles is herinnering,' denkt ze, 'en ook die gaat de mist in.'

Ze legt de Mattheuspassie op, sluit de ogen en zingt inwendig mee. Ze ziet zichzelf weer als jonge vrouw, voelt de violen nabij, voelt hoe haar adem stroomt en het lijden uitzingt. Ze hoort haar stem de ruimte van de kerken vullen, ziet de ontroering in de ogen, warmt zich aan het applaus. Voorgoed voorbij. Haar stem is dun en droog nu en kan niemand meer raken.

'Wil je me mijn mooiste nachtjapon aantrekken?' vraagt ze die avond aan de verzorgster. 'Die met de roosjes.' De slaappil blijft onaangeroerd in het potje.

Aan schilderijen denkt ze, als ze in bed ligt, aan de frêle amandelbloesem van Van Gogh, aan naakten van Gauguin. Ze denkt aan de lente die niet meer terugkomt, aan haar lieve, dode man.

Iets voor middernacht zet ze zich recht, manoeuvreert zich in haar rolstoel en glipt de gang in. Stil rolt ze door het gedempte licht, in haar nachtjapon met roosjes, tot vlak voor de marmeren trap. De papegaai slaapt, de muren zwijgen. Vier hoog.

Daar klinkt de hemelse gloed van violen en Lea zet in, met haar gouden stem van lang geleden:
Erbarme dich,

Mein Gott,

Um meiner Zähren willen!

Zonder aarzelen rijdt ze verder.